

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net

12 січня 2012 року № 2 (425)

НА СОКАЛЬЩИНІ ПОСТАВ ПАМ'ЯТНИК СТЕПАНОВІ БАНДЕРІ

У Великих Мостах на Сокальщині Львівської області відкрито пам'ятник Провідникові ОУН(р) Степану Бандері. Герой України у цьому населеному пункті тепер стоятиме у весь зріст на тлі прапора, оздобленого червоною калиною.

Свято розпочалося з Богослужіння. Його очолив о. Михайло Шевчишин (УГКЦ) з Тернополя. Звертаючись з проповіддю до великомостівчан та всіх присутніх, отець підкреслив велику значимість постаті Степана Бандери в історії України.

Потім процесійно усі підійшли до пам'ятника. Зняти полотнище з нього доручили ветерану УПА, жителю Великих Мостів Тарасові Заньку та лауреату і дипломанту Всеукраїнського фестивалю "Сурми звитяги" Зоряні Личко. А окропили пам'ятник свяченою водою о. Михайло Шевчишин (УГКЦ), о. Микола (УАПЦ) зі Соснівки та о. Павло Івасейко (УПЦ КП) з Бутин.

Представники громадських та політичних організацій, керівники району та міста, народні депутати України поклали вінки і квіти до пам'ятника та виступили з промовами.

У заходах взяв участь заступник голови Конгресу Українських Націоналістів, в.о. голови Львівської обласної організації КУН Роман Дідусь з партійцями.

– Ім'я Степана Бандери відоме в цілому світі, – зазначив Роман Дідусь, – як символ боротьби за свободу і незалежність української нації. Ідеї Провідника невмирущі, як і справа, якій він служив. Сьогодні, у 103-ю річницю свого народження, Степан Бандера прийшов у Великі

Мости, як син українського народу, який понад усе любив рідну землю. Тож маємо з кого брати приклад – жертовності, боротьби, подвижництва – в ім'я України.

Прес-служба КУН

ДОРОГИЙ НАШ НАРОДЕ

в Україні та в цілому світі! Друзі і подруги – учасники визвольної боротьби ОУН і УПА!

Головна Булава Всеукраїнського Братства ОУН-УПА вітає і поздоровляє Вас з Новим доленосним 2012 роком, з Різдвом Христовим та Йорданом!

Христос народився! Славімо Його!

Нехай прийдешній Новий рік буде щасливий для України, для її Держави і для всього народу! Нехай Господь подасть і укріпить державницьку мудрість нашої влади, нехай освятить серця українських політиків щирою любов'ю і відданістю українській справі, тою безкомпромісною любов'ю, яка вела нас, вояків ОУН-УПА, на Голгофу боротьби, муки й геройчної смерті в ім'я Української Держави.

У цей Новий Рік, який знаменує собою 70-у річницю створення УПА, пом'янемо померлих героїв, святі душі яких молять у Господа благословення для України та укріплення її Державності.

Нехай запанують на українській землі злагода, єдність, мир і спокій! Тож допоможи нам у цьому, Небесний Покровителю наш!

У ніч Різдвяну хай Боже Дитя зішле на нашу Святу Родину Господнє Благословення, нехай подасть силу і здоров'я немічним і потребуючим, нехай наповнить наші серця святочною радістю, щастям, великою Різдвяною Святістю.

У спільній молитві просімо Господа Бога за кращу долю довготерпеливого українського народу, за здоров'я рідних і близьких, за упокій душ тих, хто загинув за нашу Незалежність, а в новітніх часах – за зміцнення та розквіт Української України.

З нами Бог і Україна!

СЛАВА УКРАЇНІ! ГЕРОЯМ СЛАВА!

За Головну управу
Всеукраїнського Братства ОУН-УПА
Михайло ЗЕЛЕНЧУК,
голова Братства

ПОДІЯ

УРОЧИСТОСТІ НА БАТЬКІВЩИНІ ПРОВІДНИКА

На Івано-Франківщині урочисто відзначили 103-ю річницю від дня народження провідника ОУН Степана Бандери.

Урочистості відбулися в селі Старий Угринів Калуського району, де народився Степан Бандера. Там пройшло віче за участі представників духовенства, політичних партій і громадських організацій національно-демократичного спрямування, ветеранів УПА, влади та мешканців села, району та області.

В Івано-Франківську відбулася урочиста хода від Вічевого майдану – до Європейської площі, до пам'ятника Степанові Бандері. Святкову колону очолив муніципальний духовий оркестр. За ним представники молодіжної референтури КУН пронесли Державний прапор України та портрет Степана Бандери в оточенні прапорів Конгресу Українських Націоналістів. За ними крокували ветерани ОУН-УПА, представники політичних партій і громадських організацій та влади, військові, мешканці і гості міста. Дорогою учасники акції поклали вінки і квіти до барельєфа С.Бандери на однойменній вулиці, хвилиною мовчання вшанували його пам'ять.

Біля пам'ятника Степанові Бандері відбулося народне віче, яке розпочалося із поминальної панахиди, яку відслужив митрополит Івано-Франківської митрополії УГКЦ Володимир Війтишин спільно із священиками традиційних православних церков. Потім відбулося покладання вінків і квітів до пам'ятника Провіднику.

Міський голова Івано-Франківська В.Анушкевичус у своїй промові наголосив на намаганні комуністичної влади всіляко очорнити Степана Бандеру, принизити його постать. Але їй це не вдалося.

Голова обласної ради О. Сич зробив акцент на тому, що 2011 рік був Роком С.Бандери, але влада зробила все, щоб позбавити провідника ОУН звання Героя України. Він назвав 2012 рік рубіконом для України, бо вона стоїть перед вибором європейського чи євроазійського шляху.

Голова Братства ОУН-УПА Карпатського краю Ф.Володимирський нагадав про те, як радянська влада боялася не тільки С.Бандери і бандерівців, а й самих згадувань про них. Робилося все, щоб витерти з пам'яті людей й очорнити С.Бандеру і бандерівців. Нагадав про вибори, важливість спільних дій всіх опозиційних сил для протистояння олігархічній владі.

Голова обласної організації Конгресу Українських Націоналістів Богдан Борович, виступаючи у Старому Угринові й Івано-Франківську, акцентував увагу на тому, що проголошення Незалежності України і пізнання страшної правди про злочини комуністичної влади мало вивести народ з летаргічного сну кріпацтва і привести до побудови справжньої демократичної держави, рівної серед держав Європи, де б наші діти почувалися господарями своєї домівки – Батьківщини.

"Але чи можна було здійснити омріяне, коли влада в Україні залишилася в комуністів, не була проведена люстрація кадрів? Виявилося багато псевдопатріотів, які перейшли на службу до кримінально-олігархічних кланів. Найбільш небезпечних для влади вбивали. В купки сімей опинилися багатства України. Народ ледве виживає. Його хочуть позбавити останнього, що ще залишилося, – землі. Життя і подвиг С.Бандери і його родини кличе нас до захисту України", – наголосив Богдан Борович.

Святкові урочистості відбулися в багатьох містах і селах Івано-Франківщини.

Прес-служба Івано-Франківської ОО КУН

Дорогі читачі! Продовжується передплата на газету "Нація і держава" на 2012 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2012 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 6,01 грн., на 3 місяці – 18,03 грн., на 6 місяців – 36,06 грн, на рік – 72,12 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

ОФІЦІЙНО

НЕ ТОРГУЙТЕ ІНТЕРЕСАМИ ДЕРЖАВИ!

Заява Конгресу Українських Націоналістів

Конгрес Українських Націоналістів заявляє про свою глибоку стурбованість намірами чинної влади провести приватизацію української газотранспортної системи та передати її в управління іноземним власникам.

Так звана реорганізація НАК "Нафтогаз України", яку пропонує сьогодні провести Кабмін Миколи Азарова, є нічим іншим, як позбавленням українського народу одного з головних українських стратегічних національних ресурсів – однієї із найбільших у світі газотранспортних систем.

Сьогодні нечисті на руку чиновники від влади намагаються нас переконати, що українська ГТС із кожним роком втрачає свою цінність через побудову Російською Федерацією нових газотранспортних мереж в обхід України. Проте цей аргумент є простим окозамилюванням, адже незалежні експерти чітко доводять, що альтернативні трубопроводи ще не скоро зможуть навіть частково замінити потужності української ГТС для російських компаній.

Окрім цього, урядовці постійно нарікають на те, що Україні бракує коштів на модернізацію ГТС, тому ми й маємо передати її у часткову власність іноземним компаніям. Проте така аргументація зайвий раз підтверджує неспроможність нинішньої владної команди розробити і впровадити серйозні реформи в українській енергетичній галузі та економіці загалом. Вкотре Партія регіонів показує своє безсилля, позаяк вона так і не спромоглась виконати однієї із своїх головних передвиборчих обіцянок – налагодити взаємовигідну співпрацю із Російською Федерацією та значно зменшити ціну на російський газ. Мало того, вони ціни і на видобутий в Україні газ для українців відповідно збільшили. Все, що наразі вдається регіоналам, здавати національні інтереси Української держави в обмін на сумнівні короткострокові преференції з боку Москви. Так сталось із горезвісними Харківськими угодами, так відбувається сьогодні із здачею ГТС. Замість обіцяних українському народу знижок на російський газ в обмін на продовження на 25 років терміну перебування на нашій землі іноземного ЧФ, уряд Азарова збільшив фінансування з українського державного бюджету на забезпечення російського ЧФ в Криму.

Також ми повинні пам'ятати сумні уроки наших сусідів, передусім Білорусі, яка продала 100 відсотків акцій "Белтрансгазу" російському "Газпрому" й потрапила в цілковиту залежність від Кремля.

Конгрес Українських Націоналістів закликає депутатів Верховної Ради України не торгувати економічною та політичною свободою своєї держави, не зраджувати інтересів українського народу та відхилити урядовий законопроект № 9429 як такий, що загрожує національній безпеці України.

Президія Головного Проводу КУН

ІДЕЯ ТА ЧИН

СТЕПАН БАНДЕРА – ГЕРОЙ УКРАЇНИ!

Конгрес Українських Націоналістів взяв участь у смолоскиповому марші на честь 103-ї річниці з дня народження Провідника ОУН(р) та всієї Української Нації Степана Бандери, який пройшов 1 січня центром Києва.

На Майдані Незалежності відбувся мітинг, на якому виступили Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь і його заступник Євген Лупаков.

– Новий рік в Україні розпочинається днем народження Степана Бандери, провідника української нації, ім'ям якого названо цілий народ, – сказав Степан Брацюнь. – Сьогодні на Майдані Незалежності дуже багато молодих людей, учасників смолоскипової ходи, приуроченої дню народження Бандери. Це означає, що за націоналістами – майбутнє України, що саме в наших лавах плекаються і гартуються майбутні провідники нації, які сьогодні є ровесниками Незалежності. Ми пам'ятаємо, що Степан Бандера став Крайовим провідником ОУН, коли йому виповнилося лише 24 роки. І коли сьогодні українські юнаки і дівчата готові рятувати Україну від потопту неукраїнської влади, від її свавілля і корупції, її наруги над національними святинями, то це означає, що вони є гідними нащадками Степана Бандери, що наша боротьба за квітучу національну державу обов'язково увінчається перемогою.

Прес-служба КУН

Виступає Степан БРАЦЮНЬ

На світлинах внизу: смолоскипова хода в столиці України.

ВІТАЄМО

із ювілеєм голову Кримської організації Конгресу Василя Овчарука!

Дорогий друже Василю!

Конгрес Українських Націоналістів щиро вітає Вас із 60-літтям!

Носити звання українського націоналіста – відповідально й непросто, а іноді для цього треба мати справжню мужність. Ми пишаємося тим, що вже багато років Ви, друже Василю, гордо підіймаєте червоночорний бандерівський стяг над Кримським півостровом і несете ідеї українського націоналізму кримчанам.

Ваш патріотизм, ентузіазм, щира любов до своєї рідної землі запалюють серця тих, хто поруч із Вами. Земний поклін Вам за Ваше подвижництво, невтомну роботу на благо України!

Зичимо Вам міцного здоров'я, родинного затишку, шани від людей і довгих літ життя!

Нехай Господь примножить Ваші сили, і Боже благословення зійде на Вас для добрих справ в ім'я України!

З роси і води Вам!

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

У ЧОРТКОВІ ВШАНУВАЛИ ПРОВІДНИКА

Четвертого січня у Народному домі ім. Катерини Рубчакової, що в місті Чортків Тернопільської області, за ініціативи районної організації КУН відбулися урочистості з нагоди 103-ї річниці від дня народження Провідника Української нації Степана Бандери.

Доповідь мав голова РО КУН Іван Віват, який, зокрема, наголосив на необхідності встановити в Чорткові пам'ятник Степанові Бандері на вулиці його імені.

Пам'ятник, у вигляді погруддя Провідника, виготовлений. Залишається отримати дозвіл обласної художньої ради на його встановлення.

Прес-служба КУН

БАНДЕРІВЦІ У ДНІПРОПЕТРОВСЬКУ

Засідання відбулось в актовому залі місцевої Академії підвищення кваліфікації, куди прибуло керівництво майже усіх районних осередків Конгресу Дніпропетровської області та активне членство. На засіданні були присутні ветерани УПА Дніпропетровська. Зібрання освятив священник УПЦ КП Орест (Юнак).

Голова Дніпропетровської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів, депутат Бабушкінської районної ради Микола Хоменко привітав усіх присутніх з 103-ю річницею з дня народження Провідника ОУН(р) Степана Бандери. "Наш Провідник показав нам приклад боротьби за Українську державу. Ми, як партія, створена ОУН(р), покликані бути представниками українського націоналізму у владних інституціях різного рівня. Саме через владу ми зможемо реалізувати свої програмові засади, наповнити Українську державу національним та соціальним змістом", – сказав Микола Хоменко.

З нагоди 103-ї річниці від дня народження Степана Бандери 21 член Дніпропетровського КУН отримав подяку за плідну роботу від Миколи Хоменка.

У своїх виступах промовці наголошували на неординарній постаті Степана Бандери. Священик УПЦ КП Орест (Юнак), підкреслив, що Бандера був віруючим християнином. "Віра в Бога має бути для кожного українця стрижнем моральності", – зазначив панотець.

Цікавими були виступи ветерана УПА Марії Засименко та місцевого краєзнавця Михайла Рябцева, який повідав про боротьбу підпілля ОУН на Дніпропетровщині. Ветерани отримали книги та подяки від голови Дніпропетровського КУН Миколи Хоменка.

Член Дніпропетровського осередку Конгресу Марина Хоменко детально розповіла присутнім про життєвий шлях Бандери, а голова Секретаріату обласної організації Роман Рева зачитав епізод з боротьби групи бандерівців, датований 1944 роком.

На завершення засідання наймолодший член Дніпропетровської обласної організації КУН, студент Станіслав Руденко зачитав присягу вояка УПА.

Прес-служба КУН

Наші корпункти

Вінниця	В'ячеслав Березовський	(067) 258-55-71
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-33-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

НА ПУЛЬСІ

У ВІННИЦІ ВІДДАЛИ ЧЕСТЬ СТЕПАНОВІ БАНДЕРІ

Першого січня Вінницька обласна організація Конгресу Українських Націоналістів разом з представниками інших політичних партій та громадських організацій вшанувала пам'ять Провідника ОУН (р), Героя України Степана Бандери. Заходи відбулись біля пам'ятника Січовим Стрільцям та воїнам ОУН-УПА у Вінниці.

Зустріч розпочалася з молитви. Панахиду за Степаном Бандерою відслужив священик Української Православної Церкви Київського Патріархату протоієрей Микола Мельник.

Багато теплих слів про життя і боротьбу Степана Бандери сказали усі, хто мав слово. Так, член проводу обласної організації КУН Олександр Бруквач наголосив, що, в цілому, справа Бандери перемогла.

"Але наша держава отримала у спадок багато рудиментів від колишньої імперії, що й заважає українцям досягти вільного та заможного життя. Держава у нас є, і лише від нас залежить, хто буде у ній панувати – ми, українці, чи ті, хто знову намагається перетворити нас на застрашених кріпаків", – сказав Олександр Бруквач.

На мітингу виступили також депутат Вінницької міської ради від ВО "Свобода" Антон Бойдаченко, голова обласної організації партії "Удар" Геннадій Ткачук, отаман вінницького козацького полку імені Івана Богуна Володимир Воловадюк, представник вінницького Автономного Опору Сергій Сидорук.

Виконанням повстанської пісні завершила зустріч секретар Проводу вінницького КУН Ольга Крива. Від усіх присутніх квіти до пам'ятника борцям за волю України поклав Антон Бойдаченко.

Після цього козацька "гармата" салютувала на честь Степана Бандери, а зі стартового пістолета представника Автономного Опору пролунали традиційні вінницькі три постріли на честь Бандери.

Від Вінницького Конгресу учасники заходів отримали на згадку календарики із портретами Степана Бандери і Ярослава Стецька, а також листівку, яка розповідає правду про боротьбу ОУН.

* * *

П'ятого січня Вінницький обласний осередок Конгресу продовжив вшанування Героя України Степана Бандери. Цього дня в читальному залі обласної універсальної наукової бібліотеки ім. Тімірязєва відбувся урочистий вечір на честь Провідника.

Боже благословення на проведення урочистого вечора присутні отримали від священика Української Православної Церкви Київського Патріархату протоієрея Миколи Мельника.

Голова Проводу Вінницької обласної організації КУН В'ячеслав Березовський звернув увагу на те, що побудова Української Соборної Самостійної Держави має об'єднувати українців у Вінниці незалежно від їхньої партійної симпатії.

"Привітання українських націоналістів: "Слава Україні!" стало звичним для представників усіх політичних сил, які бажають врятувати нашу державу від нинішньої влади, – зазначив він. – Приклад боротьби та жертовності Степана Бандери, який є найвизначнішим організатором національно-визвольного руху українців в минулому столітті, і сьогодні не втратив своєї актуальності".

З доповіддю виступив член обласного Проводу КУН, полковник запасу Олександр Бруквач. "Сьогодні, завдяки Україні не можуть здійснитися імперські амбіції сучасної пост-більшовицької Росії. Українці боролися і боротимуться проти всіх колонізаторів, і якщо б Степан Бандера був сьогодні серед нас, то він знову очолив би боротьбу проти новітніх форм нищення України нинішнім режимом, який виконує волю Москви, а не українського народу", – наголосив він.

Керівник молодіжної референтури вінницького КУН Євген Ільчук чітко зазначив у своєму виступі, що україноненависники продовжують нав'язувати молоді чужі їй цінності. "Для української молоді, – сказав він, – прикладом є Степан Бандера. Бачимо, що минуло багато років з часу його смерті, а українононенависники і досі не мають спокою. Вони все ще бояться Бандеру, бо хоча вмерло його тіло, але ідея, яку він ніс у народні маси, – жива. І сьогодні вона знову підіймає українську націю до боротьби!"

Близько десяти повстанських патріотичних пісень під час урочистого заходу виконали учасники вінницького гурту "Просвіта", до складу якого входять члени КУН. По закінченню зустрічі кілька людей різного віку висловили своє зацікавлення подальшою співпрацею з українськими націоналістами у Вінниці. Очевидно, що Степан Бандера досі кличе українців, зокрема, подолян, у лави борців за втілення національної ідеї.

На запрошення Проводу вінницького КУН прийшли на урочистий вечір представники Вінницького обласного Комітету Опору Диктатурі (КОД), Вінницької міської організації ВО "Батьківщина", обласної організації Народного Руху України, обласної організації партії "Реформи та Порядок", вінницькі скаути з організації "Пласт", місцевого осередку ВО "Свобода", Молодіжного Націоналістичного Конгресу, а також члени національної Спілки журналістів України, представники Спілки офіцерів України, Всеукраїнської організації "Просвіта" та Вінницького козацького полку ім. Івана Богуна.

Прес-служба Вінницької ОО КУН

Євген ЛУПАКОВ

ДУМКИ З ПРИВОДУ

ДУХОВНА ОКУПАЦІЯ УКРАЇНИ ТРИВАЄ...

Дивуюсь радникам Президента Януковича – що не дія, то прокол, виклик чергового здивування та незадоволення українців. От і знову – Указ Президента України No.1209/2011 "Про відзначення в Україні деяких пам'ятних дат та професійних свят" пропонує об'єднати, як кажуть московити, "єжа і ужа" та отримати кілометр колючого дроту. Приміром, Указ велить об'єднати в Україні День Соборності та Свободи і відзначати щорічно 22 січня.

Ну існував же Указ Президента України від 21 січня 1999 року No. 42 "Про День соборності України", де чітко визначені необхідність і доцільність цього величного свята. Здавалося б, навіщо його "доповнювати" і врешті подавати в гіршому варіанті те, що до тебе зробили розумніші?

А виявляється, проблема в іншому. Постійний страх Януковича перед Помаранчевою революцією не дає йому спокою ні в день, ні вночі... Та ще й марші, пікети, масові протести невдоволених грабунками нинішнім режимом промисловців та підприємців, афганців, чорнобильців, селян...

У 2011 році Президент заборонив українцям через свій кишеньковий суд святкувати День Свободи на Майдані Незалежності, а вони не підкорилися, вийшли і відсвяткували активніше, аніж в 2010 році... Думав Янукович, думав його апарат, як позбавити українців пам'яті про Свободу, і нічого путнього не придумали. Аж тут сусід північний з ультимативними директивами: ти мені не словами, а справами примусь українців забути про свободу, і щоб святкували вони колишні імперські, а нині – російські свята!

От і виродив "наш президент" свій указ "по просьбе трудящіхся", відмінив День Свободи – свято на честь героїзму українців у Помаранчевій революції, Всеукраїнський день працівників культури та аматорів народного мистецтва та День майстрів народного мистецтва – аматорів навіть у народному мистецтві в Україні не повинно бути, віднині всі "профффффесіонали"!!!

Не обійшов "увагою" і моряків.

Навіщо в незалежній Україні "незалежні" Військово-Морські сили та ще й з незалежним від окупаційного ЧФ РФ святом?

Отож, даним Указом наш "гарант" скасував Указ Президента України від 18 листопада 2008 року "Про день флоту України" – наше українське свято, і тепер наші військові моряки святкуватимуть не своє, а московське окупаційне свято, щорічно, в останню неділю липня. Указом Президента Росії Володимира Путіна від 31 травня 2006р. День Військово-Морського Флоту встановлений як пам'ятний день у Збройних Силах Російської Федерації.

Ганьба та і годі...

У цьому Указі йдеться ще й про "День родини", який відзначатимуть щорічно 8 липня. Знову виникає питання: які ж події в світі і в Україні відбулися цього дня? Навряд чи на встановлення Дня родини Президента надихнула дата 8 липня 1839р. – день народження Джона Рокфеллера. Проте інша дата цілком могла викликати в в Януковича ностальгію: 8 липня 1944р. указом президії Верховної Ради СРСР запроваджено почесне звання "Мати-героїня" (Орден матері-героїні), засновано орден "Материнська слава" і медаль "Медаль материнства". Згідно з "Положенням про звання "Мати-героїня" воно присвоювалося з одночасним нагородженням орденом матерям, що народили та виховали 10 і більше дітей. Тож і надалі нас прив'язують до подій країни-окупанта СРСР?

Або ще одна дата такого ж штибу…

8 липня 1939р. ЦК КП(б)У видав постанову "Про проведення Дня Військово-Морського флоту Союзу РСР". Ухвалено провести традиційне святкування 24 липня. Констатували винятково політичне значення свята, містилися настанови ОПК, МПК, РПК, ЦК ТДС Авіахіму, редакціям газет щодо проведення різнопланових святочних заходів. Визначалася політико-ідеологічна складова свята, що мало проводитися "під знаком дальнішого зміцнення оборони СРСР, широкої мобілізації трудящих на боротьбу за остаточне викорчовування лишків троцькістсько-бухарінських і буржуазно-націоналістичних зрадників, під знаком посилення більшовицької пильності і непримиримості до ворогів народу і виховання багатомільйонних мас радянського народу у дусі відданості більшовицькій партії, батьківщині і великому вождю народів товаришу Сталіну". Схоже і про це в Адміністрації пам'ятають? Ось чому до одного указу потрапили і родина, і моряки.

Щоправда, ми з вами пам'ятаємо і про деще інші події, що відбулися цього дня. Так, 8 липня 1659 р. об'єднане 60-тисячне українсько-кримське військо розбило в Конотопській битві 150-тисячні сили московських загарбників під проводом Олексія Трубецького. Російський історик XIX ст. Сергій Соловйов так описує реакцію царя на сумну звістку: "Цвіт московської кінноти, що відбув щасливі походи 1654 і 1655 років, загинув протягом дня, й уже ніколи після того цар московський не здатен був вивести на поле таке блискуче військо. У жалобній одежі вийшов цар Олексій Михайлович до народу, й жах охопив Москву.

Інша подія цього дня:

8 липня 1950р. Бюро інформації УГВР сповістило, що пост голови Генерального секретаріату УГВР і головного командира УПА обійняв полковник Василь Кук "Коваль". Чудовий привід для святкування українським родинам!!!

А що в цей день святкують в світі? У Замбії День єдності, в Австралії починається Національний Тиждень аборигенів. А от у Росії святкують День Сім'ї, Любові та Вірності. Ось де собака зарита!

Як святкувати, то тільки з Москвою, мабуть, на знак великої любові і вірності московським господарям. Така вже психологія "наших" правителів з Банкової: бодай хоч разок лизнути – як не бороду то московський чобіт… Хоча за лизоблюдство ціну на газ і не знижують…

ПОГЛЯД

ПІД "ГАЗОМ" І "В ТРУБІ"

Іван ДІЯК – про підсумки року для української ГТС та ціну енергоспоживання

Іван ДІЯК

Без перебільшення можна сказати, що 2011 рік для України минув під знаком "труби". Цьому сприяли безкінечні перемовини про перегляд газових контрактів від 2009 року щодо зниження ціни на російське блакитне паливо. Про газові підсумки року, що минає, ми запитали депутата третього скликання ВРУ, члена Міжнародного енергетичного клубу, екс-радника голови НАК "Нафтогаз України", радника Президента Ющенка з енергетичних питань Івана ДІЯКА.

– На вашу думку, Україні потрібно сьогодні добиватися перегляду газових домовленостей з РФ? Чи, може, варто залишити все, як є, бо поки що в нас, як кажуть експерти, немає шансів без втрат змінити умови у кращий бік, а варто було б зараз зайнятися підготовкою аргументів для нових газових домовленостей, які доведеться укладати, коли термін дії чинних добіжить кінця?

– Можна і треба, але не поступками, а так, як роблять інші країни, – через суд.

Звісно, можна сьогодні всі "кінці" звалювати на Тимошенко. Буцімто вона винна в сьогоднішніх газових кабальних умовах для України. Але ж не треба забувати, в яких умовах довелося тоді підписувати договір. Європа двадцять днів не отримувала газу, а це була зима, люди замерзали. Нам фактично довелось тоді рятувати Європу. І ми врятували, а тепер розплачуємось за це. Адже хто фактично програв у підсумку – українці. Ті два мільярди доларів бюджетних втрат, на які пішов Путін, перекриваючи газовий вентиль, уже давно повернулись за наш рахунок. Україна сьогодні розраховується за ті січневі події 2009 року.

– Як ви вважаєте, чи можна покласти на жертовник газового питання членство України в Європейському енергетичному співтоваристві?

– Якби Україна зробила все й не розмінювалась на дрібниці, то ми вже давно були б у Європейському Союзі. І тоді вплив Росії був би менший.

Коли прийшов до влади Янукович, він сказав, що ми намагатимемось налагодити добросусідські відносини з РФ. І оті поступки по Чорноморському флоту – все це вважалось відкупом для налагодження добросусідських відносин – наведемо контакти, відновимо порозуміння й будемо "дружити", але вийшло не так.

Нам усім, а особливо нашій владі, треба зрозуміти й вивчити один важливий урок – ніколи Росія не змириться з тим, що Україна – незалежна держава. Ще Денікін сказав, що ні царська Росія, ні жодна інша Росія ніколи не погодиться на самостійну Україну. Хоч на які б ми поступки йшли, хоч як би намагались налагодити добросусідські відносини, нам ніколи це не вдасться, поки Росія бачитиме в нас не самостійну державу, а частину своєї території, яка тимчасово грається в незалежність. Українській владі треба розуміти це й, відштовхуючись від цього, будувати свою самостійну стратегію та позицію.

Якщо ми сьогодні потрапимо до Євразійського економічного співтовариства, то ми загинемо. Історія йде по колу. 1918 року Україну вже затягували в Союз, почали з об'єднання військової галузі, потім – міністерства, а потім, хочне-хоч, треба до єдиного "котла". Що відбувається сьогодні? Рублева зона (розрахунки за газ в рублях), ядерний консорціум, СП з літакобудування тощо. Чи не має тут схожості? Однозначно, що є. Але чому ми не робимо висновків з історії, це вже інше питання.

Сьогодні вся політика влади РФ, зокрема Путіна (якщо уважно придивитися до його заяв про те, що Росія – це велика імперія, а Сталін – це ефективний менеджер), спрямована на те, щоб відновити імперію. І всі прекрасно розуміють – без України не буде "путінської" імперії.

– Якщо прослідкувати динаміку українсько-російських газових домовленостей за 20 років нашої незалежності, в чому ви вбачаєте найбільші прорахунки України в енергетичному діалозі? І чи були українці приречені зробити ці помилки?

– Усі укладені нами договори були підписані під диктатом Росії. Коли Україна здобула незалежність, я знав, що тиском на Україну буде газ. Чому? Тому що, якщо ми візьмемо, наприклад, Європу, то газ складає в її балансі спожитих енергоресурсів близько 20 – 21%, деяких країн – навіть 19%. А в Україні ця частка перевищує аж 40%, у різні роки навіть сягала 42 – 43%. Чому Росія робить все лише 1 січня, коли найбільш критичні дні для енергетики? Вона ж не робить тоді, коли питання стоїть руба.

2005 року Путін дав завдання – "поставити Україну на коліна". Я працював із російським "Газпромом", у мене там залишилися знайомі та друзі. Один із них мені повідомив. що Путін викликав Міллера до себе й дав конкретне завдання: поставити Україну на коліна, й треба готувати такі заходи. Щоб примусити українців по-іншому з нами розмовляти. Після тієї розмови Міллер повернувся не дуже задоволений, адже це означало, що й "Газпрому" доведеться поступитись своїми інтересами. Але він таки зібрав членів правління й сказав, що ми повинні розробити програму дій проти України.

А я тоді розробив план дій у відповідь. Усі матеріали про підготовку "газової війни" лягли на стіл Президенту. А потім були направлені до уряду...

– І ним скористалися?

– Ні. Вони успішно розчинилися в бюрократії міністерств. Україна ж до припинення поставок газу виявилася не готовою.

Тоді, в січні 2006 року, ця газова атака була "Газпромом" ретельно підготовлена. Вони знали, що Україна не має достатньої кількості обсягів палива в підземних сховищах. Росія мала на руках договір із Туркменистаном, контролювала транзитну трубу. Україна очікувала на підтримку Європи, але її не отримала.

Нагадаю, що в січні 2006 року Росія перекрила постачання газу по трьох газопроводах, які йдуть в Харківську, Луганську, Дніпропетровську та Донецьку області. Якби тоді Україна не була підготовленою й не змогла б себе захистити (а в той час були дуже сильні морози), можна було б говорити про екологічну катастрофу. Такою була мета. І тут помітно, що Москва нехтувала російськомовним (якщо так можна назвати) населенням Східної України. І самими росіянами. Адже саме там проживає найбільший відсоток росіян. І ось такий новорічний подарунок їм готувався. В України не було виходу. Тоді морози сягали 30 градусів. І тому протокол від 4 січня 2006 року завдав великих збитків українській економіці. Оскільки були залучені "РосУкрЕнерго" та "УкрГазЕнерго", й ми втратили тоді майже весь внутрішній ринок газу.

– Чи було притягнено до відповідальності тих, хто завинив, хто не виконав розпорядження Президента?

– Ні.

– А що трапилося 2009-го? Чому українці знову виявились неготовими до газової війни?

– 2009 року ми вже під власну відповідальність закачували газ у підземні газосховища. Росія передбачливо позбулась цієї "підніжки" для своїх маневрів. І в нас у цей час знову накопичуються борги за спожитий газ. І от знову мене попереджають, що в нас через це можуть бути неприємності. З'явилось нове джерело, яке інформує, що Росія готує ще жахливіший "сюрприз" для українців. І, знову-таки, ніхто з наших керманичів не зреагував вчасно.

– Але ж Україна тоді таки розрахувалась за газ до 1 січня, а вентиль все одно перекрили. Значить, причина – не лише в боргах...

– Ми розрахувались, але програму вже було запущено. І слава про нас вже пішла, що Україна не розраховується, а краде газ. Усі європейські ЗМІ показали, що Україна – ненадійний партнер. Росія перестала поставляти газ на кордоні з Україною, а казала, що це Україна краде газ і не пускає в Європу.

– Прослідковується певна закономірність. Ризик початку газової війни автоматично з'являється тоді, коли українці накопичують борг за спожитий російський газ...

– Росіяни вирішують глобально, усі свої кроки вони планують далекоглядно. А наші якось безвідповідально ставляться до цього питання.

Росія взяла в управління газотранспортну систему, яка постачала газ з Туркменистану через Узбекистан, Казахстан. Але ця газотранспортна система може забезпечити не більше 40 мільярдів кубометрів. І хоча Туркменистан насправді може більше давати газу, але не має можливості. Вони підписали рамкову угоду на постачання газу протягом 20 років.

Так ми фактично втратили друге джерело постачання природного газу. Хоча він ішов через Росію, але Росія залежала від нас. Ми своєю недалекоглядною політикою проґавили, а Росія – виграла. І у всіх попередніх газових війнах переможцем ставала не Україна, а Росія.

Крім того, не слід забувати, що Росія завжди використовувала енергетичний фактор у своїх політичних цілях – при виборах президента, народних депутатів тощо. А це – наша не дуже добросовісна поведінка і, як результат, – страждає Україна та український народ.

Хочу навести приклад Японії. Я слухав їхніх експертів, і мені дуже імпонує їхня позиція в енергетичному питанні. Відомо, що японці не мають власних енергетичних ресурсів. Сьогодні Японія залежна від російського газу на 4,4%, передбачається збільшення до 9%, але держава встановила обмеження, що має споживати російський газ в обсягах, не більших за 15% усіх імпортованих енергоресурсів. Ось як держава захищає свої енергетичні інтереси та як розуміє, що таке залежність від однієї країни. У нас же вийшло так, що ми залежні від РФ.

– Перше січня вже край воріт. Ви казали, що Росія часто використовує цей період для газових воєн. Чи бачите ви ризик для третьої енергетичної війни між Україною та Росією?

– Ні. Росії це невигідно. РФ сьогодні отримує колосальні кошти. Транзит досить дешевий, ціни на газ високі. Лишилось тільки "дотиснути", щоб українці здали свій останній "козир". От і все.

– Козир?

– Так. В України залишився ще один козир – труба. У нас власного газу нема. Але Росія все-таки 70% свого газу качає через Україну й розуміє, що переорієнтація неможлива. Тому в нас є рівновага: ви нам – транзит, а ми вам – газ. От і все. Якщо здамо трубу – втратимо баланс.

Якщо консорціум – для модернізації труби, – це одна справа, але ж вони хочуть взяти контроль і не зважати на українські державні інтереси. Є побоювання, що Росія навіть може ввести свої війська на територію України під виглядом охорони компресорних станцій. І тоді що?

– То українська труба, на вашу думку, повинна залишатися лише українською, чи ви підтримуєте ідею створення консорціуму?

– Я вважаю, що ГТС має бути суто українською. Росія реалізовує сьогодні свою глобальну програму. От, подивіться, вони купили ту трубу, ту трубу, оту й лише українську – ще ні. Наша труба може повністю забезпечити європейське споживання газу. Треба розуміти, що якби Європа не була купленою і не підгравала інтересам Росії, ми б спільно з європейцями модернізували нашу газотранспортну систему. Тут були спеціалісти з Shell, вони тоді визначили, що якщо протягом п'яти років вкласти сюди 2,5 – 5 мільярдів доларів, вона може працювати з дуже високою ефективністю ще як мінімум 20 років. Ми б зекономили мінімум мільярд доларів лише на транзиті, лише за рахунок більш сучасних технологій...

– От, власне, чи не вперше від Президента України нещодавно прозвучало чітке пояснення, для чого українцям консорціум і чому Україна сьогодні неспроможна залишити трубу своєю. Тому що треба замінити компресорні станції з газових на електричні. І друге – замінити труби з одношовних на двошовні. На вашу думку, чи справді це першочергові завдання для України? І чи співставні ці вигоди з тим, що ми віддамо 50% чи 66% управління своєї труби "чужим"?

– Усе можна робити. Але за умови, що в моделі братимуть участь три сторони: постачальник (Росія), споживач (Європа) і транзитер (Україна), й Україна в цьому ланцюгу – головна ланка. Але ж всі розуміють, що так не буде. Вони ("Газпром". – **Авт.**) хочуть встановити тут своє керівництво, зайти на наш ринок і позбавити державу права втручатись у ці питання. Європа не хоче брати в такій "афері" участь. То нам для чого ув'язуватись?

– Ви двічі ставали радником президента в моменти загострення газових переговорів між Україною та Росією. За словами Азарова, сьогодні це питання знову зайшло в глухий кут. Чи просять вас сьогодні знову стати радником – але вже Президента Януковича?

– Ні. Жодних таких пропозицій мені не надходило. Але я не впевнений, що пристав би на них. Я не бачу там фахівців, з ким можна вести мову.

Розмову вела
Алла ДУБРОВИК,
"День",
ч.240–241, 2011 р.

Леся РУПНЯК

КОЗАЦЬКОМУ РОДУ НЕМА ПЕРЕВОДУ

ВІЧНІ ЦІННОСТІ

Новорічно-різдвяний ярмарок у Львові, який став уже традиційним, розмістився неподалік від головної ялинки міста. Підприємці виставили свій товар у затишних дерев'яних павільйонах, що нагадують казкові лісові хатинки на курячих ніжках. Асортимент явно розрахований на туристів або людей, які надовго вибралися на прогулянку. Сувеніри, серед яких ялинкові прикраси ручної роботи, дзвіночки, ангелики, миколайчики; солодощі; мед та інші продукти бджільництва; на різні смаки медовухи, глінтвейни, щоб було чим зігріти тіло і душу в холодний зимовий день. Одне слово, нічого особливого. Покупців, певне, менше, ніж продавців. Люди не мають грошей, як у Львові кажуть, на "дурниці". Аж раптом мою увагу привернув молодий красень-козак, який час від часу вдаряв молотом по колоді. "М'язи тренує чи що", – подумала. Люди, які його обступили, щось з інтересом розглядали. Підходжу ближче, знайомлюся.

– Вадим Васильчук, підскарбій гетьманського двору, – представився.

Виявляється, Вадим приїхав з Полтавщини, зі славного міста Миргорода. За фахом він зоотехнік. А от за покликанням – козак. Дуже вже подобається йому досліджувати старовину, а також репрезентувати духовні цінності народу на різних публічних зібраннях. Задоволенню цих його культурних потреб якнайкраще сприяє праця в історико-патріотичному клубі "Апостол".

– Все, що стосується життя, діяльності, внутрішньої організації Козацької держави, мене цікавить особливо, – розповідає Вадим. – Можливо, через той інтерес мене й обрали підскарбієм гетьманського двору. Ідея карбувати монети належить голові клубу Сергієві Грищенку. Я вас познайомлю, бо Сергій теж приїхав до Львова. Ми карбували свої монети на ярмарках у Ніжині й на Сорочинському, мали там великий успіх. До Львова привезли особливі монетки – з гербом міста, Данилом Галицьким, а також побажанням любові та злагоди. Замовник сам може обрати, які зображення повинні бути з обох боків його монети.

Процес карбування простий: розміщує металеву заготовку на формі і одним точним ударом молота вибиває зображення.

Сергій Грищенко розповів, що історико-патріотичний клуб "Апостол" працює при Миргородській молодіжній організації "Хочу жити", яка пропагує здоровий і тверезий спосіб життя.

– Ми намагаємося показати молоді вічні духовні цінності, ті, які сповідували наші діди і прадіди. Навчити любити їх, пишатися ними, – каже Сергій, який до того ж є заступником голови організації "Хочу жити". – Робимо це доступними для сприйняття формами і методами – організовуємо свята, дозвілля, розваги. Плануємо розгорнути мережу клубів за інтересами. Історичний клуб "Апостол" – поки що перший із задуманих. У колі наших зацікавлень – доба козаччини. Ми відтворили одяг козацької старшини і тепер демонструємо його на різних парадах. Плануємо також виїзні засідання клубу. Зараз працюємо над серією "Гетьманські клейноди". Поки що опанували писарські грамоти і карбування монет. Розповсюджуємо, як сувеніри, монети, викарбувані з алюмінію, міді і латуні.

Ще одна яскрава ярмаркова картина – народні музики. Два поважні чоловіки у гуцульській одежі колядують так, що не можливо пройти мимо. Сильні, злагоджені, добре поставлені голоси, вправне володіння музичними інструментами видають професіоналів.

– Сподіваєтеся трохи заробити? – запитую, привітавшись. Тим більше, що на землі біля музик і справді стоїть коробка, з якої визирають кілька гривень.

– Ет..., – махає рукою музика, – який там заробіток. – Вчимо львів'ян колядувати. Щось люди стали забувати за коляду. Знаєте, є така гуцульська байка: "Глибоко-глибоко під землею прикутий грубезними ланцюгами до скелі сидить Люцифер. Люто гризе він свої ланци, але перегризти не може. І два рази в році відправляє свого посланця на землю: послухати, чи колядують ще люди, і подивитися, чи пишуть писанки. Якщо хоч одна писанкарка бере в руки яйце, якщо хоч одна коляда лине до неба, – ланцюги вмить стають ще товстішими". Так що мусимо колядувати.

Пан Остап Довба – так називається мій новий знайомий – професійний музикант. Свого часу закінчив музучилище, пізніше – консерваторію по класу баяна. Працював художнім керівником у школах, училищах, співав у хорах Львівської опери, "Лемковині", "Гомоні". Тепер на пенсії. Але пісня і музика становлять суть його життя. Це його спосіб самовираження. Однак не єдиний. Разом з товаришем і сусідом Олександром Гібіком грають по весіллях.

– Справжнє українське весілля, – переконаний пан Остап, – це не просто забава, а ціла школа виховання, корисна і для молодят, і для гостей.

Олександр Гібік – теж професійний музикант, закінчив музичне училище. Грає на кількох інструментах. Десять років чоловік у пошуках заробітків пробув за кордоном. Але повернувся на Батьківщину.

– Навіть птах назавжди не покидає свого гнізда, – всміхається. – Я ж – людина.

Друзі вважають своїм обов'язком пропагувати українську пісню.

– В свята ми часто йдемо з піснею до людей, – розповідає пан Олександр. – Співаємо українських народних пісень, козацьких, стрілецьких, повстанських. Приємно, коли підходять люди і співають разом з нами. Це особливе відчуття єдності, родинності, гордості. Інколи трапляються й прикрі речі: молодь танцює під стрілецькі або повстанські пісні, як під гопак. Це болить.

Пан Остап сприймає такі конфузи толерантніше:

– Молодим людям й справді часом бракує національного виховання. То поправимо. Важливо, щоб ці мелодії були в них на слуху, щоб вони любили їх.

Ще одна справа, якій чоловіки віддають багато часу і сили, – благодійність. Обидва – члени доброчинної організації "Довіра".

– "Довіра", – каже пан Остап, – це організація, яка заслуговує на те, щоб про неї знали якнайбільше, щоб до неї приєднувалися. Ми працюємо з неповносправними дітьми, перестарілими, інвалідами. На нас з Олександром покладено концертну місію. Виїжджаємо в дитячі будинки, будинки для перестарілих. На День інваліда влаштовували великий концерт в Оперному театрі. І знаєте – нема більшої нагороди за виступ, як посмішки цих людей, як відчуття, що зумів хоч на коротку мить подарувати їм радість. І ще мені здається, що, якби в нас було більше людей, готових дарувати посмішку, сліз було б менше.

Мудрі слова. Мої співрозмовники, ковтнувши з термоса гарячої кави, знов узялися за інструменти:

Тиха ніч. Ясна ніч.
Ясність б'є із зірниць.

Ніжна врочиста мелодія пливла над містом. З неба сходило свято.

Колядують Остап ДОВБА і Олександр ГІБІК

Підскарбій гетьманського двору Вадим ВАСИЛЬЧУК

Фото автора

ПОГЛЯД

ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ ОКУЛЯРІВ ДЗЕРЖИНСЬКОГО,

або Що означають "культпоходи" в історію

У жовтні на саміті голів урядів СНД у Санкт-Петербурзі підписано угоду про зобов'язання країн-учасниць згуджувати політику розсекречення колишніх радянських архівів. Досі, нагадаю, такого "культпоходу" в історію не було: кожна країна Співдружності мала право сама визначати, скільки правди про радянську добу мали знати її громадяни. Угода, ініціатором якої виступила Росія, це право нівелює: без згоди партнерів по СНД розсекречувати радянські архіви буде неможливо. Начебто жодної політики, суто запобіжний захід, необхідний для… "забезпечення національної безпеки кожної з держав-учасниць…" та "формуванням єдиних підходів до перегляду секретних відомостей, засекречених у період існування СРСР" (!). Таке пояснення лише посилює впевненість у невмирущості справи "залізного Фелікса": вивіски "ЧК", "НКВС", "КДБ" начебто вже припали архівним пилом, а дух зловісних катівень ще й досі перекриває доступ до сховищ.

Логіка, за якою наукові джерела замулюються нацбезпекою, такий самий абсурд, як намагання "всмоктати" в зону "русского міра" півпланети. Але, очевидно, щось у тих таємницях архівних спецслужб є таке, що зачіпає інтереси країни, у якій ФСБ залишається кузнею "імператорських" кадрів. Напевне, саме тому правонаступниця СРСР ховає від стороннього ока "цілком таємне" минулих днів не з меншою пильністю, ніж "успадковані" від спільних запасів активи.

Учасниками угоди, крім Росії, є також Білорусь, Вірменія, Таджикистан та Узбекистан – країни, погодьтеся, не зовсім наближені до демократичних стандартів. Підпису української сторони під "архівним" документом немає, принаймні поки що, хоча, на думку дослідників, зміни в підході до розсекречення архівних документів уже відчуваються. Голова вченої ради Центру досліджень визвольного руху Володимир В'ятрович стверджує, що дедалі частіше доводиться натикатися на необґрунтовану відмову у доступі до архівних матеріалів колишнього СРСР. "Можливе підписання угоди перекреслить усі здобутки України в галузі розсекречення: на вимогу будь-якої країни – учасника угоди новий гриф таємності одержать уже розсекречені документи. І це, незважаючи на те, що в Україні закон забороняє ховати історичні документи, особливо ті, які містять інформацію про факти порушень прав та свобод людини і громадянина та про незаконні дії органів державної влади", – наголошує історик.

Занепокоєння українських науковців повністю поділяє російський колега, відомий дослідник діяльності радянських органів безпеки Нікіта Петров. В інтерв'ю "Німецькій хвилі" він висловив переконання, що в угоді криється "бажання Москви нав'язати іншим країнам СНД свої підходи до радянських архівів… Єдиний підхід у даному випадку – це російський підхід… Не дай Боже, у республіках розсекретять якісь документи без згоди Москви...". Російський історик вважає, що "єдиний підхід" став особливо принциповим для Москви після того, як Україна розпочала кампанію з увіковічнення пам'яті жертв голодомору тридцятих років. Якщо Київ підпише цей документ, йому доведеться закрити доступ навіть до вже оприлюднених документів, зокрема, й про голодомор, застерігає пан Петров і закликає українських колег – істориків і правозахисників – будь-що не допустити приєднання України до "архівної" угоди в рамках СНД. Інакше на радянське минуле нас змусять дивитися крізь призму окулярів Дзержинського та його ідеологічних нащадків.

Центр досліджень визвольного руху звернувся до Прем'єр-міністра Миколи Азарова з проханням оприлюднити наміри української сторони з приводу "архівної" угоди. Вони не можуть бути "цілком таємні" для українського суспільства хоча б тому, що забуттю підлягатимуть не просто пожовтілі від часу папери, – а свідчення злочинів. Найефективніша профілактика їх неповторення – розуміння суті тоталітарних режимів. Суті, яку прагнуть знов заховати в неприступні сховища політичного святотатства…

Людмила КОХАНЕЦЬ
"ГУ", ч.237, 2011 р.

УКРАЇНСЬКА ПЕРСПЕКТИВА

З НОВИМ "РАКОМ" І НОВИМ "ГАДОМ", ДОРОГІ СПІВВІТЧИЗНИКИ!

Петро МАСЛЯК

Складається враження, що наші Ґенії і Пророки Шевченко і Франко писали більше ста років тому про нас нинішніх. Зокрема, Іван Франко у своїх "Каменярах" дуже точно змалював стан сучасних українців такими словами:

І руки в кожного ланці, мов гадь, обвили,
І плечі кожного додолу ся схилили,
Бо давить всіх один страшний якийсь тягар.

Що ж на нас чекає у новому 2012 році? Році не простому з багатьох, так би мовити, цілком об'єктивних причин. Але не будемо забувати і про причини суб'єктивні, людський чинник, значення якого в сучасному українському суспільстві виростає безмірно, а іноді стає навіть вирішальним. Серед об'єктивних чинників головними є чемпіонат Європи–2012, який відбудеться в нашій країні і вибори до, прости господи, Верховної Ради. Вирішальним суб'єктивним чинником буде повне неприйняття нинішньої влади в Україні не тільки нашим суспільством, а й усією світовою спільнотою.

Влада впевнена, що в новому році їй вдасться "поставити всіх раком" і розставити на ще не освоєні ділянки "нових гадів", які, як ланцюги, обвили кожного українця і не дають нам жити. Зрозуміло, що крім грубої рейдерської сили планується задіяти брехню, обман і лукавство. "Найвидатніший" представник Партії регіонів – пан Чечетов, тож тільки можна собі уявити, які там пересічні члени, що обіцяють нам у новому році чергове "покращення". Обіцяли його у 2010 році. Нічого не вийшло. Обіцяли в 2011-му: теж повний пшик. Тепер, кажучи науково, пролонгують його, тобто "покращення", вже на 2012 рік. Не дочекаєтеся, шановні!

Так що ж нас чекає насправді, як не черговий піар від "непорушного правлячого блоку комуністів з олігархами-капіталістами"? У зв'язку з наближенням виборів уже не лише комуністи самі себе почали критикувати, а й "регіони" заворушилися стосовно антинародної політики свого уряду. Сміх та й годі. Комуністи, не виходячи з правлячої коаліції, тобто несучи повну відповідальність за нинішній катастрофічний стан нашого суспільства, просторікують начебто якісь "націоналюги" у всьому винні. І знаходяться ж ідіоти, які цьому вірять. З такими людьми каші не звариш, тому сподіватися на те, що нові-старі "гади" не поставлять суспільство в позу нинішнього українського мислителя, тобто "раком", не варто.

А тепер, нарешті, "кАнкрЄтно". В мене спеціальність – дуже адекватна нинішньому часові: економічна і соціальна географія. Так би мовити, три в одному, як у нинішнього російського пророка Орешкіна. Економіка, соціологія і географія. Отже, що нас чекає в 2012 році в царині економічного розвитку, соціальних проблем і геополітики та геостратегії? В цілому нічого втішного. Економічну ситуацію шляхом чергового оббирання народних мас правляча коаліція комуністів і олігархів-капіталістів буде всіляко стримувати від повного обвалу. Тут ще залишилося немало методів і способів. Про деякі з них уже заявлено наприкінці 2011 року. Наприклад, штрафувати тих, які достроково повертають банкам кредити. Гроші ж просто з повітря. Ось вам і чергове "покращення". Або взагалі запровадити податок на саме повітря. А чом би й ні? А ось після того, як Євро-2012 закінчиться, нас чекає повний обвал економіки. Очевидно, що він потягне за собою повне фіаско всіх і так обрізаних "по самі вуха" соціальних програм.

Усе це буде відбуватися на тлі повної ізоляції нинішньої влади, а через неї і України, на міжнародній арені. Українську владу не поважають ніде і ніхто. Ні в ЄС, ні в США, ні в Ізраїлі, ні в Туреччині, ні в Китаї. Але найбільше її не любить старий-новий президент Росії пан Путін. Неминучий його ренесанс у березні – нічний кошмар для пана Януковича. Пан Путін всіма фібрами душі ненавидить і зневажає пана Януковича. Необхідність особистих зустрічей з ним сприймає як особисту образу. Я не знаю, що там владі "шепчуть" так звані "спеціалісти": саме вони підказали Президенту виставити себе на глум на відкритті стадіону в Києві, але хтось чогось явно не розуміє. Смішно читати белькотання деяких представників влади, що, підписуючи Харківські угоди з Росією, вони сподівалися на покращення з нею відносин. Про таке можна думати лише з "великого бодуна". Такі дурниці говорять абсолютно неадекватні люди, які вважають українців і росіян близькими народами. Вони не те що далекі, а менталітетно навіть протилежні. Це українець буде вдячний комусь за послугу. Росіяни будь-яку поступку собі сприймають не як вияв дружби, а як слабкість і дурість, і тому ще дужче зневажають своїх партнерів. І чим більше пан Янукович буде "прогинатися" перед Росією, тим більше над ним сміятимуться, збиткуватимуться і зневажатимуть у цій країні.

Отже, за будь-яких умов за нинішньої влади в Новому 2012 році нам на геополітичній ниві не світить нічого хорошого. Ситуація буде ускладнюватися також тим, що кадрова лава "непорушного блоку комуністів і олігархів-капіталістів" уже повністю вичерпана. Я не сумніваюся, що на нинішніх неадекватних міністрів поближче до виборів "навісять всіх собак" і звільнять з посад. Саме на їх звільненні запланований передвиборний піар комуністів-капіталістів. Але хто їм прийде не зміну? "Персонажі з мультиків" пани Болдирєв, Чечетов, Костусєв? Чи може "солодка парочка" Кернес із Добкіним, які ніби зійшли зі сторінок безсмертної комедії Гоголя "Ревізор"? Ну, немає там жодної людини, яка б не була "гадом", або замість того, щоб йти вперед, не рачкувала б назад до "світлого минулого". Так що з Новим "раком" і з Новим "гадом", дорогі співвітчизники!

ЛЮБІТЬ УКРАЇНУ

Володимир СОСЮРА

Любіть Україну, як сонце, любіть,
як вітер, і трави, і води…
В годину щасливу і в радості мить,
любіть у годину негоди.

Любіть Україну у сні й наяву,
вишневу свою Україну,
красу її, вічно живу і нову,
і мову її солов'їну.

Як та купина, що горить – не згора,
живе у стежках, у дібровах,
у зойках гудків, і у хвилях Дніпра,
і в хмарах отих пурпурових,

в грому канонад, що розвіяли в прах
чужинців в зелених мундирах,
в багнетах, що в тьмі пробивали нам шлях
до весен і світлих, і щирих.

Юначе! Хай буде для неї твій сміх,
і сльози, і все до загину…
Не можна любити народів других,
коли ти не любиш Вкраїну!..

Дівчино! Як небо її голубе,
люби її кожну хвилину.
Коханий любить не захоче тебе,
коли ти не любиш Вкраїну…

Любіть у труді, у коханні, в бою,
як пісню, що лине зорею…
Всім серцем любіть Україну свою –
і вічні ми будемо з нею!

1944

СПАДЩИНА

РЕЛІКВІЯ МУЗЕЮ

Одними із перших предметів, які потрапили до фондів нашого музею, були речі, передані церковною громадою Старого Угринова. До цих речей належали старі церковні книги, священичий одяг та синьо-жовте знамено. Останньому присвячене наше дослідження.

Неоднозначною була думка музейних дослідників стосовно походження прапора. Тривалий час побутувала думка про те, що приніс його до села, а відповідно й до церкви, о. Андрій Бандера. Але спростування цієї версії наведено у статті "Чиє знамено знаходиться у музеї?". Інша версія, яка пов'язує даний стяг із Степаном Бандерою і обгрунтована у згадуваній нами раніше статті, також є хибною, оскільки за основу взято недостовірне місце його зберігання. Із спогадів кількох односельчан випливало, що він знайдений новими господарями священичої резиденції при її розбиранні. Насправді це не відповідає дійсності. Пошукова робота в Старому Угринові дозволила встановити правдиве прізвище особи, яка виготовила цей стяг, і приблизний час його пошиття. Згодом цю інформацію підтвердили й інші старожили села.

Наведемо детальний опис прапора. Розмір полотнища – (130х115) см. Прапор пошитий з шовку синього кольору, який має узор з квітів, листя і колосся, що переплітаються і становлять єдиний орнамент, та шерстяної тканини жовтого кольору, яка має узор, що повторюється. Даний узор утворюють чотири

чотирипелюсткові квітки – дві зверху і дві знизу, всередині між ними рівносторонній візерунковий хрест; всередині кожної квітки також з'єднані в центрі чотири візерункових листки, які становлять собою хрест. Прапор має тільки одну лицьову сторону, на яку пришито ікону із зображенням святого Георгія. Ікона виконана олійними фарбами на льняному полотні. На ній зображено святого Георгія на коні, який поборює змія. Ймовірно, що для прапора взято ікону, яка вже в церкві не використовувалась. Розміри цієї ікони – (38х36) см і розміщена на полотнищі на віддалі 44 см від лівого краю полотнища і 26 см від верху. Пришита вона швейною машинкою (два шви, ширина 1.5 см). Напис на зображенні зроблено церковнослов'янською мовою і звучить "Святий великомученик Георгій". Ікона обрамлена тасьмою жовтого кольору.

З трьох сторін прапор обшитий тороками. Нижній лівий кут закінчується китицею. На синій частині стягу тороки збоку древка розпочинаються на відстані 26 см. Зі сторони древка синя частина стягу обшита жовтою тасьмою, а жовта – обшита тільки нитками швейною машинкою. До краю полотнища, з цієї ж сторони, прикріплено по всій висоті 5 невеликих стрічок, якими полотнище повинно кріпитись до древка. Дві зверху (блідо-синього кольору) на даний час вицвіли і три нижче (блідо-жовтого кольору) також вицвіли. Уже пізніше частина полотнища вверху – 7,5 см, внизу – 6,5 см перешита так, щоб одівати на древко. Перешита вручну ниткою жовтого кольору.

Китиця кріпиться до нижнього краю стягу грубим шовковим шнурком, який складений вдвоє і пришитий нитками до прапора. Величина китиці з шнурком – 19 см. Вона складається з трьох фігурних дерев'яних частин, які обтягнуті жовтими нитками, і закінчується пучком тороків (довжина 7,5 см). Тороки притиснені дерев'яною шайбою, яка закріплена і утримується сталевим дротом.

Пошила цей прапор жителька Старого Угринова Анна Асафатівна Ільків, яка прислуговувала на той час при церкві. Це було в період окупації німцями нашого села. Ймовірно, що на створення знамена надихнули події 30 червня 1941 року, коли у Львові було проголошено Акт відновлення української державності. Бажання бачити свою державу незалежною підкреслює ікона святого Георгія, який поборює змія.

Пошану до національного стягу староугринівців засвідчує той факт, що прапор разом з хоругвами виставлявся під час богослужінь. З двох сторін стояли хоругви, а посередині молода дівчина тримала це знамено.

З приходом нових окупантів у 1944 році сільський дяк Антон Васютяк і місцевий парох о. Дмитро Березовський сховали це знамено у тайнику під престолом. Про це ніхто більше не знав. Коли дяк помирав, то він цю таємницю розповів своєму синові Василю.

По короткім часі після смерті о. Дмитра Березовського, у 1960 році, церква була закрита і не діяла. Не дивлячись на це, громада опікувалась святинею і зуміла перекрити бляхою дах, який протікав. Під час проведення цих робіт Іван Якимович разом з Василем Васютяком переховали прапор у куполі церкви, а по деякім часі останній переховав той прапор у себе вдома. Після відкриття церкви він повернув його назад. Згодом прапор з іншими церковними речами передали до музею.

Це знамено є однією з реліквій музею і розміщене в постійно діючій експозиції.

Підготувала
провідний науковий співробітник
ІММСБ Галина ЛЕСІВ

ПОДВИЖНИКИ

ПІСНЯ, НАРОДЖЕНА В ГУЛАЗІ

Цю людину знає майже кожен мешканець шахтарського Нововолинська. Його пісні звучать далеко за межами Волині і навіть України. Самодіяльний поет, композитор, заслужений працівник культури України, член Національної ліги композиторів України, кавалер ордена "За заслуги" III ступеня, Почесний громадянин міста Нововолинська, автор багатьох поетичних і пісенних збірок. А ще Олександр Каліщук – надзвичайно приємна і щира людина. На початку грудня він відзначив своє 80-ліття. А напередодні ювілею Олександр Пилипович розповів про найцікавіші моменти своєї біографії, життєві цінності, творчі плани.

– Які спогади з дитинства та ранньої юності запам'яталися вам найбільше?

– Моя мала батьківщина – село Перевали Турійського району. Мамині казки не забув і досі, як і її пісні, триста з яких я згодом зібрав і бережу як дорогоцінну реліквію. Через багато літ з відомим краєзнавцем Миколою Корзонюком з уст старожилів у прибузьких селах записали понад п'ятсот пісень.

Вчився і за Польщі, і за німців, і при радянській владі. Вчитель Захар Корнійович дав нам, сільським дітлахам, хороші початкові знання з різних дисциплін, в тому числі й з музики. У нашому домі завжди були книги Шевченка, Пушкіна, Міцкевича, Сенкевича, а також Біблія, які я перечитував. Для мене, учня старших класів, справжнім відкриттям стали знайдені на горищі в скрині мого дядька Сидора Сакидона – перекладача, поета, просвітителя, борця за волю України – книги, пронизані національною ідеєю. Тоді прочитав "Історію України" Михайла Грушевського. У дев'ятому класі вже Мацеївської школи написав перший свій вірш.

– Олександре Пилиповичу, зі шкільної парти розпочинається й трагічна сторінка вашого життя?

– У десятому класі мене разом з іншими п'ятнадцятьма однокласниками заарештовують за участь у молодіжній організації націоналістів. Під слідством був сто днів – довгі, здавалося, нескінченні дні допитів і катувань. Я був веселої вдачі, то завжди намагався якимось жартом підняти настрій. Сиділи по сорок чоловік у камері розміром три на чотири метри. Спали штабелями, поверталися по команді. Не зламав морально мене й моїх друзів і страшний вирок – 25 років тюрми. Відбував покарання в уральській тайзі. Робота – зрання до смеркання. Валив дерева, різав, тягав їх... З їжі – пригнилі капуста, морква, шматочок хліба, з якого текла вода... Але нічого, вижили. Після смерті Сталіна термін зменшили до десяти років, а згодом – амністували як неповнолітніх.

– Перші роки трудової діяльності були пов'язані з художньою самодіяльністю?

– Я марив музикою і піснями. Ще в таборі трохи співав, там помітили мої здібності й залучали до культурно-виховних заходів. Після звільнення потрапив у агітбригаду клубу селища Іваничі, звідки вже перейшов у школу села Павлівка, де керував художньою самодіяльністю. Саме тоді в Іваничах вперше взяв у руки баян, спробував грати по нотах – і вийшло, в перший же день мене попросили грати на танцях.

У 1959– у ми разом з дружиною Ґалиною, яка отримала після закінчення зубопротезного училища направлення у Нововолинськ, приїхали в молоде шахтарське місто. Мене прийняли в Палац культури на посаду керівника художньої самодіяльності, де працював понад п'ятдесят років. У перші роки роботи написав свою "Волиняночку", яка стала моєю своєрідною візиткою як поета-пісняра. Довелося пережити й гіркі, і принизливі моменти, коли мене мало не звільнили. Директор все ж відстояв, але "попросили" нічого не писати. Непросто було вступити колишньому засудженому в культосвітнє училище.

– Та все ж таки, коли був найбільш плідний період у вашій творчій діяльності?

– Перший успіх прийшов, коли створений мною хор шахтарів у республіканському конкурсі в 1974 році зайняв перше місце і отримав Велику золоту медаль. Завоювали симпатію глядачів хор ветеранів війни та праці, хор "Просвіта", вокальний ансамбль "Райдуга", якими керував. Духовому оркестру було присвоєно звання зразкового. Виступали по всій Україні, отримували грамоти, медалі. Паралельно навчався у Львівській консерваторії.

– Коли почали видавати збірки віршів та пісень, які принесли вам теж неабияку славу?

– Я до слави ставлюся байдуже. Головне – жити так, як велить совість, не робити нікому зла й не тримати злоби та ненависті до людей. Щодо збірочок, то першу її під назвою "Волиняночка", яка й утвердила мене як композитора, видав у 1998 році. Вона, до речі, облетіла весь світ. Потім були "Дзвонять у церкві дзвони" та двотомник "Життя як той цвіт", пісні з якої виконуються постійно у наших храмах, "Подарунок душі", "Я – українець". У книзі "Вишийте, мамо, долю мені" вміщені пісні на слова мого земляка поета Петра Гоця. Цікавою і колоритною вийшла книга пісень – гімнів прибузьким селам на слова місцевого поета Ярослава Ґиця "Пісенна пектораль Прибужжя".

– Олександре Пилиповичу, коли вам найкраще твориться, що потрібно вашій музі?

– Я пишу скрізь і завжди, коли в голові зринають вірші й музика. Бувало, моя сім'я всідалася біля телевізора, а я в той час писав. Часто те, що називаємо музою, приходило вночі, тоді й сон пропадав. Свято для душі принесла книга – збірник пісень на слова мої, місцевих авторів, поетів Волині та України "Не вмре наша пісня" – праця всього життя. Як і поки що остання книга "Безцінний скарб". Я старався, щоб думаюча людина знайшла в ній відповіді на одвічні запитання, які турбують кожного.

Десять порад від Олександра Каліщука

1. Шукай, не зупиняйся.
2. Іди вперед, не оглядайся.
3. Сумнівайся і виправляйся.
4. Помиляйся, але кайся.
5. Удосконалюйся, навчайся.
6. І не спіши, і не гайся.
7. З минулим попрощайся.
8. Любити людей старайся.
9. Від зла завжди відвертайся.
10. Добру лише і Богу поклоняйся.

– Що для вас головне в житті?

– Пізнати його істину, зрозуміти, для чого ти прийшов у цей світ. Стараюся знаходити в людях побільше позитивного, прощати їм, вміти радіти кожному прожитому дню.

– Кілька років тому ви в своєму інтерв'ю сказали, що даєте собі своєрідну установку на 116 років життя. Що робите, аби дотримати слова?

– Як бачите самі, з піснею не розлучаюся ніколи. У міру можливостей стараюся брати участь у концертах, зустрічах, презентаціях, ніколи не відмовляюся від творчого спілкування з друзями, зацікавленими глядачами. З приємністю готуюся до свого ювілейного творчого звіту. Співаю у церковному хорі. Дружу з велосипедом – він мені допомагає у будь-яку пору року всюди встигати. І взагалі намагаюся вести здоровий спосіб життя.

– Олександре Пилиповичу, яку оцінку ви поставили б прожитому?

– Я – найщасливіша людина, бо всього спробував за вісім десятків років. Бог подарував мені прекрасну дружину, яка є моїм близьким другом і порадником більш як півстоліття, виховали сина і доньку, дочекалися чотирьох онуків. Тішуся, що дочка Наталія і внучка Христина пішли моєю стежиною, трудовий шлях пов'язали з музикою. Чого ще людині треба для повного щастя?

Розмову вела
Алла ЛІСОВА
www.volyn.com.ua

P.S. Редакція тижневика "Нація і держава" сердечно вітає пана Олександра Каліщука з ювілеєм, зичить йому міцного здоров'я, добра, щастя, успіхів у творчості на многії і благії літа.

м.Нововолинськ, майдан Незалежності, пам'ятник Тарасові Шевченку

Валерія НАЛИВАЙКО,
КНУ ім. Т. Шевченка,
Інститут журналістики, ІІ курс

НІЧ МИНЕ…

Ніч мине, розквітне ранок,
Всього багато промайне,

Вона чекає на світанок,
Що її душу принесе.
Як тільки сонячне життя
До неї сяйвом доторкнеться:
– Ти зійшов до мене в забуття, –
Вона йому промовить
й усміхнеться.
А світлий Ангел, що з небес
прилине
Оживити душу й серце їй своє
віддати, скаже:
– Я тебе ніколи не покину,
Завше буду я тебе кохати.
І в солодкому вогні
Дві душі ці спалахнуть,
Ніколи не розлучаться вони,
Нікому їх сердець не розімкнуть.
Але з темряви приходом,
Ангел лине в небеса,
А вона – туди, де родом,
доки знов не спуститься роса...
Ніч мине,розквітне ранок,
Всього багато пропаде,
Тінь чекатиме світанок,
Бо її Ангел знов прийде...

* * *

У небі журавлі летіли,
Та як повертали –
Побачили озерце,
І на нього білим пухом впали.
Напились, награлись,
Та у весь злетіли,
А двоє з них зостались.
День і ніч в обіймах мліли,
І гніздо очеретяне у кущі
вже звили.
Кожен вечір танцювали
Вдвох на дзеркальній воді,
Кожен ранок зустрічали співом
На рідній батьківській землі.
Їм дарували свою ласку солов'ї,
Акації цвіли, від неба падали
зірки,
А вони кружляли у гармонії
тиші.
І тут підкрались чорні тіні
З грішним наміром в душі –
Розлучить, не дати милим щастя
в рідному гнізді.
І тільки, як журавка у небеснім
сяйві встала –
Постріл – так жахливо закричала
І у чорну воду впала.
Червоні крила в журавля
впились… і розімкнулись.
Очі вже на світ востаннє
подивились
І навіки в омуті холоднім
утопились…
Журавель, так горем вбитий,
На весь світ серце розірвав
І кричав, кричав, кричав…
Сльози, що градом котились,
У намисто нанизав.
І ту пісню він співав, що удвох
співали,
І той танець сам кружляв,
що разом танцювали…
Кажуть, що і досі,
як вітри повіють
І сколихнуть воду –
Чудні звуки звідти линуть
І тануть в небозводі…

ПОШУК

ВІДГУКНІТЬСЯ!

На цій світлині (березень-квітень 1955 року) – вихованці дитячого будинку №40 міста Єлабуга, що в Татарстані, Російської Федерації. Її приніс в редакцію Володимир Столярков. Нині очолює Харківський осередок Братства ветеранів ОУН-УПА, а також є заступником голови Харківської обласної та головою міської організації Конгресу Українських Націоналістів (КУН). На знімку сидить у першому ряду (другий справа). Каже, що пам'ятає: Юру (може, Вітю) Воронцова (перший справа, другий ряд), Сергія Гаврилюка (третій справа, другий ряд).

Володимир Столярков народився 7 травня 1949 року в Воркуті на шахті управління №2 на глибині 8 метрів. Це було у тюрмі для політв'язнів. Рік і 8 місяців був з мамою. Вся родина – репресована. Бабусю заслали в Тайшет на лісоповал. Його віддали у Набережні Човни в дитячий будинок.

Сталося так, що на початку вересня 1953 року дитячий будинок підпалили, бо там були діти репресованих. Адже будинок не міг випадково загорітися з чотирьох кутів водночас. Врятували місцеві татари. Вранці всіх зібрали, посадили на машини і переправили паромом в Єлабугу через річку Калму.

У березні 1955 року над ними проводили медичні досліди. Робили якісь уколи, після чого 13 дітей з 25-ти померло. У тих, що залишилися живими, брали кров і робили сироватку проти тієї хвороби, якою заражали.

1953 року, коли помер Сталін, мама змогла дати адресу того місця, де Володя перебував, родині, яка проживала у Луцьку. І рідна тітка мами забрала його до Луцька, де він і виховувався.

1956 року повернулася із концтабору мама, яка брала активну участь у національно-визвольному русі ОУН-УПА. 26 серпня 1956 року її звільнили. Мама повернулася у Воркуту, оскільки дуже скрутно було жити на Волині після ув'язнення, і вона змушена була ще деякий час залишатися на Півночі.

У 1958 році вони з бабусею поїхали до Воркути. Цілий рік там пробули, а потім повернулися на Західну Україну під Володимир-Волинський, в село Островок, де народилася мама.

Коли Володя закінчив третій клас, переїхали в Луцьк. Мама, назавжди повернувшись в Україну, змушена була віддати його в інтернат, де він закінчив 8 класів.

Після школи вступив у професійно-технічне училище, здобув професію тесляра широкого профілю. Закінчив з відзнакою. На той час найвищим розрядом був 4-й, його й отримав. Навчився робити і двері, і вікна, і меблі, і дахи. Все життя працював теслею. 1995 року заснував у Харкові осередок Всеукраїнського Братства Ветеранів ОУН-УПА. Продовжує працювати теслею. Але переважну частину свого часу присвячує націоналістичній діяльності, роботі у Конгресі Українських Націоналістів, Братстві ОУН-УПА. Бере участь у заходах, присвячених визначним українським історичним датам, працює з молоддю.

Володимир Столярков просить відгукнутися його друзів дитинства, що на світлині.

Йому можна писати:
Володимир Столярков
вул. Тимурівців, 44, пом. 2
м. Харків, 61118
або телефонувати: 067-572-80-66

Редакція газети "Нація і держава"

НЕВИГАДАНІ ІСТОРІЇ

ІНТЕРВ'Ю НАВПАКИ,

або Майже новорічне mormorando

Іван МАЛЮТА,
заслужений журналіст України

Наприкінці року 1979 мене службовим телефоном запросили негайно з'явитися до КДБ. Хоча й не дуже подивувався, адже останнім часом довелося побувати там кілька разів. Але щоб напередодні новоріччя, коли налаштувався піти після роботи до лазні неподалік Хрещатика… Мабуть, для звіту забракло ще однієї "профілактичної бесіди" – подумалось мені.

Новоявлений слідчий у формі старшого лейтенанта – напевно недавній випускник академії тієї секретної установи – жестом показав на стілець і продовжував щось вичитувати із паперів. А коли підняв очі на мене, то гейби подивувався моїй присутності в його кабінеті.

– Насамперед, повідомте, з якою метою прибули до Києва.

Отакої! Нагадалися, коли вже працюю тут кілька років.

– Це що – новорічний допит за доносом чи, може, розслідування якоїсь диверсії?

– Ну навіщо так гостро сприймати нашу зацікавленість вашими справами? Можливо, в чомусь і допомогли б, якби домовились… Оскільки ви журналіст, то будемо вважати, що це… інтерв'ю навпаки, – вдало ухилився молодий офіцер од відповіді.

Але я вирішив продовжити контратаку, водночас підігруючи йому.

– Можливо, спочатку слід було б з'ясувати, коли і де я народився.

– Це нам відомо.

– Не все. По-перше, чому з'явився на світ Божий вже після смерті батька. І з якою метою.

– Не зрозумів, – насупився слідчий. – І взагалі, на що натякаєте?

– А на те, що це сталося на окупованій території. Де могли готувати й диверсантів.

Господар кабінету нарешті збагнув недоречність свого запитання і спробував аргументувати його в некатегоричній формі, мовляв, навіщо було міняти гарячі одеські пляжі, на яких він також бував, на прохолодні береги Дніпра.

Я вкотре нащупав у сумці на колінах причандалля для лазні – мило, рушники й труси, а також книжку про композитора Роберта Шумана, що її взяв дочитувати на випадок великої черги. Мимоволі похитав головою – навряд чи встигну помитися – і вдався за звичкою до пісні незгодних на великій зоні: взявся рукою за підборіддя і замугикав. Це – коли є що сказати, але ліпше промовчати.

– Що – зуб заболів? – нібито щиро пройнявся співчуттям слідчий.

– Та це я застосовую mormorando.

– Меморандум? А хіба є такі ліки?

– Та ні. Це… mormorando. Спів із затуленим ротом. Замість заспокійливої пігулки.

– Щоб приглушити біль? Цікавий метод, – проявив він свою обізнаність. – Ну, тоді я надовго не затримаю. Хіба що кілька запитань, так би мовити, новорічних. Наприклад, куди збираєтесь піти колядувати. Як ото в Одесі…

Я знову взявся за щелепу, мовляв, не до колядок. Імітуючи mormorando, цього разу додав коментар:

– Це – як у німецького композитора Шумана, який писав фортепіанні "Мрії", перекладені згодом для мішаного хору.

Слідчий уважно подивився на мене і щось занотував, перейнявши моє мугикання. Врешті згідливо махнув рукою, поглядаючи на великий годинник під портретом "жєлєзного Фелікса", й побажав позбутися зубного болю ще до кінця старого року. Можливо, він заспішив, щоб купити новорічні подарунки, може, запізнювався на побачення.

Навзамін я зичив йому дослужитися до генерала, а поки що напитати у бібліотеці книгу Кремльова "Роберт Шуман", що вийшла 1964 року в серії "Жизнь замечательных людей". Вийшовши за двері прохідної КДБ, я чомусь добряче чхнув і за маминою звичкою проказав: "Щезай!" І таки подіяло. Майже на цілий рік про мене, слава Богу, ніби забули кадебісти.

А тепер, завдяки тій сумнозвісній установі, маю особливе захоплення. При нагоді із превеликим задоволенням вичитую сторінки з архівних справ у галузевому Державному архіві Служби безпеки України. Зі сподіванням все-таки відшукати у тих архівних нетрях і моє "Дєло". Окрім усього, кортить дізнатися, яким же тоді вийшло у того слідчого "інтерв'ю навпаки".

ВРЯТУЄМО ЖИТТЯ

ЗВЕРТАЄМОСЯ ДО НЕБАЙДУЖИХ

Голова Миколаївської міської організації КУН Василь Андрійович Чванцев, 1968 року народження, хворіє на гострий лейкоз. За висновком лікарів, потребує пересадки кісткового мозку від стороннього донора. В Україні таких операцій не роблять, згодилися польські лікарі у Кракові. Ця операція коштує 75 000$.

Реквізити для надання фінансової допомоги:
МФО 300023
ОКПО 00039019
Т/Р 29247660000025
ПАТ "Укрсоцбанк"
в призначення платежу вказати:
ДЛЯ ПОПОВНЕННЯ СКР
№ 26253640036186
Чванцев Василь Андрійович
ст.т. +38-050-504-40-57

ПАМ'ЯТНІ ДАТИ СІЧНЯ

1 – Новий рік
– 1909. Народився Провідник ОУН Степан Бандера
3 – 1919. Українська Національна Рада ухвалила постанову про з'єднання ЗУНР і УНР
6 – 1938. Народився поет Василь Стус
8 – 1935. Народився поет Василь Симоненко
11 – 1913. Народився Василь Кук – останній командир УПА
15 – 1882. Народився митрополит Іларіон (проф. Іван Огієнко)
– 1992. Президія ВР України ухвалила Указ про Державний гімн України (затверджено музичну редакцію, автором якої є Михайло Вербицький)
19 – 1912. Народився Голова Проводу ОУН, Президент АБН Ярослав Стецько
20 – 1897. Народився поет і есеїст Євген Маланюк
21 – 1919. Всенародні Збори в Хусті ухвалили приєднати Закарпаття до УНР
– 1990. Відбувся живий ланцюг єднання між Києвом і Львовом
22 – День Соборності України
25 – 1942. Загинув академік Агатангел Кримський
27 – 1860. Вийшов друком повний "Кобзар" Тараса Шевченка
28 – 1879. Помер Павло Чубинський – етнограф, поет, автор вірша "Ще не вмерла Україна", а нині Державного Гімну України
– 1929. Розпочався перший Конгрес Українських Націоналістів у Відні, на якому створено ОУН під проводом Є.Коновальця
– 1992. Верховна Рада України ухвалила постанову про Державний синьо-жовтий прапор України
29 – День пам'яті Героїв Крут
30 – 1899. Народився д-р Володимир Горбовий – провідний діяч ОУН
31 – 1949. Загинув у Львові полк. Олекса Гасин – шеф головного штабу УПА

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9